

SİMİT ve PEYNİR'le "BİLİMİNSANİ ÖYKÜLERİ"

**Alexander
Graham
Bell**

1847 - 1922

Yazan ve Çizen:
Bilgin Ersözülü

1859 yılında İskoçya'dayız. Bell ailesi akşam yemeği için sofraya oturmuş, o gün neler yaptıklarını konuşuyor.

Ee, anlat bakalım Alexander.
Bugün arkadaşını görmeye gidecektin,
nasıl geçti günün?

Gittim babacığım.
Arkadaşımın ailesinin bir değirmeni var.
Buğday kabuklarını nasıl daha kolay
ayırabileceklerini düşündük birlikte...
Üzerinde çalışmamız gerek ama
sanırım bir yol bulacağız...

Annesi neden öyle
eliyle kulağını gösteriyor
Peynir?

Dur bakalım, anlayacağız...

Alexander'ın annesi bir süre önce işitme duyusunu yitirmiştir.
Bu yüzden konuşmalarını duyamamaktadır...

Öyle mi? Bir buluş
peşindediniz yani! Aferin size...
Haydi şimdi de annene
anlatalım bunları.

Hımm!
Bayan Bell duyamadığı için
öyle yapıyormuş demek!
E peki nasıl anlatacaklar
ona?

Bekle, onu da göreceğiz şimdi.

Alexander, ellerini ve parmaklarını kullanarak birtakım işaretler
yapmaya başlar. Annesi büyük bir dikkatle bu işaretleri
izlemektedir.

Vay canına!
Bu işaretlerle
iletişim kuruyorlar,
öyle mi?

Evet Simit'çğim.
İşitme engelliler için
geliştirilmiş bir yöntem bu.
Adına da "İşaret dili"
deniyor.

Bell ailesi yemekten sonra da sohbete devam eder. Sonunda uyku zamanı gelir, Alexander'ın
üstünü örten annesi, kapıdan çıkarken yine işaret dilini kullanarak oğluna bir şeyler söyler:

Ben de seni seviyorum anneciğim.
Sana da tatlı rüyalar.

Keşke annemin
yeniden duyabilmesi için bir buluş
yapabilsem. O zaman ona şarkılar
söyleyebilirim, piyano bile çalabilirim.
Evet, bunun için çalışmalıyım
ben!

Tamam, hedef belirlendi.
Haydi Alexander, görev başına!

Evet,
haydi bakalım neler olacak!

Gerçekten de Alexander
Graham Bell, yaşamının bundan
sonraki bölümünü işitme
engellilerin yeniden
duyabilmesini sağlayacak bir
çözüm geliştirmeye adayacaktır.
Bunun için önce iyi bir eğitim
alır. Bu konuda yapılan
çalışmaları izler ve sesbilim
konusunda kendini geliştirir.
Aynı zamanda elektriğe de
büyük ilgi duyan Bell, işitme
engellilerin yeniden
duyabilmesini sağlayacak
elektrikle çalışan bir aygıt
yapılabileceğine inanmaktadır.

1870 yılında Alexander Graham Bell, ailesiyle birlikte Kanada'ya taşınır. Burada edindikleri bir arazide bulunan eski, yıkık dökük bir ahır, zaman içinde bir "buluş atölyesine" dönüşecektir.

Olağanüstül
Doğanın içinde, sessiz bir yer!
Burayı laboratuvar olarak
kullanabilirim!

Ay ne laboratuvarı?
Burası bir işe yaramaz.
Yıksın gitsin, uğraşmasın
boşuna!

Öyle deme.
Yeterli çaba gösterirse
düzeltilebilir. Hem ne demişler:
"Bakarsan bağ olur, bakmazsan
dağ olur!"

Alexander Graham Bell, zorluklardan yılmaz ve uzun uğraşlardan sonra eskiden bir ahır olan yapıyı onarır, donatır. Sonunda burayı ses ve elektrik üzerine çalışmalarını yürüteceği bir atölyeye dönüştürür.

Evet,
artık yeniden asıl işimize
odaklanabiliriz...

Eh, fena olmadı!

Sana da bir şey
beğendiremiyoruz!

Sesi elektrik yoluyla ileterek işitme engellilerin duyabilmesini sağlayacak bir aygıt geliştirmeye çalışan Bell, ilk olarak piyanosundan çıkan notaları kablolar aracılığıyla uzağa taşımayı başarır.

Ee?
Ne olmuş yani
piyanosunun sesini
bir yerden bir yere
gönderebildiyse?

Bu önemli bir gelişme.
O zaman tellerle bir yerden bir yere
ses iletmek henüz mümkün değilmiş
çünkü. Yalnızca telgraf varmış.

Bell'in çalışmaları,
Amerika'daki
büyük bir
telgraf
şirketinin
patronunun
ilgisini çeker.

Bay Bell, çalışmalarınızı takdirle izliyoruz.
Sizden telgraf sistemimizi geliştirmemize yardımcı olmanızı
rica ediyorum. Artık birbirinden uzaktaki insanların yalnızca
yazıyla değil, sesle de iletişim kurabilmesi gerekiyor.
Para sorun değil. Laboratuvarınız ve çalışmalarınız
için ne gerekiyorsa söyleyin, sağlayalım.

Yani?

Yazıyla değil, sesle iletişim...
Neden söz ettiklerini tahmin et
bakalım!

Bu anlaşma sayesinde maddi güce ve yeni bir laboratuvara kavuşan Bell'e, çalışmalarına bir elektrik mühendisi de yardım etmeye başlar. Sonunda, aylar, yıllar süren araştırmaların ve sayısız deneyin ardından 10 Mart 1876 tarihinde, yan odada bulunan yardımcısına, geliştirdiği aygıtı kullanarak şu mesajı sesli olarak duyurmayı başarır:

Bay Watson,
lütfen yanıma gelir misiniz?

Aa, telefon bul
Alexander Graham Bell telefonu buldu
Peynir'ciğim!

Bildin!
Aferin sana Simit'ciğim.

Yaşamının sonuna kadar çalışmayı sürdürse de Alexander Graham Bell, işitme engellilerin duyabilmesini sağlayacak bir elektrikli aygıt geliştirmeyi başaramadı. Ancak biliminsanları bir amaç için çalışırken, elde ettikleri bulgular onları bambaşka bulular yapmaya götürebilir. Bu, bilim dünyasında sık sık karşılaşılan bir durumdur. Tıpkı Alexander Graham Bell'in farklı bir amaçla çıktığı bilim yolculuğunda insanlığa telefonu armağan etmesi gibi.

Hazır telefona
elini atmışken bize de
lokantadan birer tavuk şiş
söyleseydi bari
Bell Amca!

Ha ha ha!
Çok komiksin Simit.
Madem beni böyle güldürdün,
yemeği hak ettin. Kaçtı
numarası lokantanın?